

LBRIS

We know
books

Florin Măhălean

POEMELE IUBIRII

Ecou Transilvan

2015

CUPRINS

Ca să cunoști iubirea.....	7
Dragoste divină	9
Tainica putere	11
Unei femei.....	12
O femeie.....	14
Aeterna femina	17
Șeherezada.....	19
Fetișcana	21
În derivă	23
Până-ntr-o zi.....	24
Negustorul de iluzii.....	26
Spre infinit.....	29
Veacu-n care	30
Ironia sorții	31
De ce?.....	33
A trăi.....	35
El și Ea	36
Împăcarea	38
Phoenix	41
Am căutat.....	42
De-aș fi Stăpânul Lumii	44
Mă dau bătut.....	46
Nu mai știu	48
Scriitorilor proscriși	49
Un Timon din Atena.....	51
Barbarul din Ultima Thule	53

Cu zeii morți.....	56
Dubito, ergo cogito	58
M-am născut.....	60
Poetului	61
Cel ce sunt	62
Ecce Deus.....	63
Di profundis	65
Nirvana	66
Păcat strămoșesc	67
“Doamne, Fii Lăudat!”	69
Tragedia vieții	71
Înger decăzut	72
Aut Caesar, aut nihil!.....	74
Vis romantic.....	75
Femeia, veșnica ispită	77
Comoara	79
Am făcut	81
„Caut un om”	83
De-ți vedea.....	86
Criticilor	87
Răzvrătitul.....	88
Așa de diferiți.....	90
Pentru ce Te-aș lăuda?.....	91
Loteria vieții	92
Nedumerire.....	93
De-această lume	94
Charles Baudelaire	96
Cel ce nu se vede	98
Satul meu.....	99
Primăvara.....	101
Floarea.....	102

Marea alchimistă.....	103
În fiecare viață.....	105
N-ascult.....	107
Haiducul Pinteia.....	108
Drei Kamaraden.....	110
Fabulă - Țarca și corbul.....	112
Cu gândul bun.....	114
De-a curmezișul.....	115
Toamna târzie.....	116
Încercare.....	118
Obscurantism.....	120
Aș vrea.....	121
Te întreb.....	123
Dacă vrei să superi.....	126
Marea întrebare.....	129
Fată frumoasă.....	130
În viziunea Ei.....	131
Lacrimi.....	133
Când te-am lăsat.....	135
La ce să mai iubești.....	137
Habet mulier animum?.....	138
N-a veni?.....	140
Testament.....	141

Ca să cunoști iubirea

*Cum ar putea să știe ce-i iubirea
Acela care-o are doar pe limbă,
Iar în adâncul inimii o schimbă
Cu nepăsarea și cu amăgirea?
(Halima)*

Ca să cunoști iubirea,
Tu să nu te așezi
Cu multa-ți strălucire
Pe scaune de regi.

La fel ca muritorii
De rând să viețuiești,
Că doar așa-nvăța-vei
Iubind, să dăruiești.

Fiind deasupra gloatei
Dorințele-ți sunt lege
Și din iubirea sfântă
Nimic n-ai ce alege.

Ca să cunoști iubirea
Nu întreba profetul,
Apleacă-te și-ascultă
Ce-ți va șopti poetul...

Profetul îți va stinge cu vorbele lui seci
A inimii văpaie și-o va-ngheta pe veci,
Canoane și opreliști de orișicare fel
Vor face-o prizonieră în propriul ei castel.

Și-apoi mai mult ca sigur puterea-i de cleștar
O va cuprinde-n sine golind al ei pahar
Și din această moarte de-a fi să te trezești,
În locul ei o piatră de gheață-ai să găsești...

Apleacă-te mai bine și-ascultă-l pe poet,
Că-n dragoste și vise e mult mai înțelept...
Iubirea e magia acestui univers
Ce-aduce fericire, cu-al ei feeric vers

Și bucurii nespuse, suave și senine
Miresmele trăirii înalte și divine
Din inimi face harfe, din suflete orchestre,
Ce fericesc pământul și zărilor celestre...

Dragoste divină

Ești lacrimă pentru suspin,
Pentru durere ești alin,
Prietenă pentr-un străin,
Suflet de mamă bună

Lumină pentr-un rătăcit,
Comoară pentru sărăcit,
Liman pentr-un surghiunit
E dragostea din tine

Ești apă pentru însetat
Și pâine pentru-nfometat,
Căldură pentr-un înghețat
E inima ta bună

Iertare pentr-un osândit,
Odihnă pentru gând zdrobit
Și soră pentru un rănit,
Zeitelor cunună

Ești leac de suflet și de tot
Și multă dragoste îți port,
Pământ și cer ești la un loc,
Lumină din Lumină

Ești tot ce-i blând și ce-i frumos,
Martirul pururi credincios,
Iubire pentr-un păcătos,
Tu, scumpa mea divină!

Tainica putere

M-a strâns în brațe muza și-am uitat
De mai trăiesc, de-s om sau de-s un înger,
Parfumul nemuririi am gustat
Și după rodul scump și dulce încă sânger...

E doar femeie, dar ascunde-n sân
Misterioasa, tainica putere
Ce-ți dă trăiri ce nu-s de pe pământ
Și prețuiesc mai mult ca orice-avere...

Și ca Petrarca mă întreb și eu
În ce ungher de rai, în ce idee
A pus natura-n nebunia ei
Așa puteri sub chipul de femeie...

Unei femei

*O, moartea-i un chaos, o mare de stele
Când viața-i o baltă de vise rebele
O, moartea-i un secol cu sori înflorit
Când viața-i un basm pustiu și urât...*
(M. Eminescu)

Am cunoscut-o de departe, demult,
Dar astăzi când o știu mai bine
Și-i văd în suflet mări senine
O prețuiesc mai mult.

Știusese doar că e frumoasă,
Nu-i cunoșteam vreun alt talent,
Decât că-i foarte serioasă
Și are-un zâmbet inocent.

Dacă-i vedeam focul ce arde
Atunci demult, când trebuia,
Nu-mi era azi ca o străină
Și altfel ardea steaua mea...

Nu m-ar mai chinui tristețea
De deznădejde n-aș mai ști
Iubind, aș fi primit iubire
Și sufletul mi-ar înflori.

Dar soarta vieților răstoarnă
Și le aruncă în pustiu,
Tăcerea ei de vrajă-mi spune
Azi e târziu, e prea târziu...

O femeie

O minune de femeie
Cu un farmec vrăjitor
M-a privit numai o dată,
Ca mirată printre gene,
Și de-atunci, din ziua-acea
I-am rămas pe veci dator...

O femeie tandă, rară,
Cu un suflet pățimaș,
C-o nutriță de păpușă,
Cu cosițele ca noaptea
Și zulufii buclucași...

Mi-a zâmbit prietenește,
De-ai ei nuri m-am îmbătat,
Aș fi vrut să-i spun o vorbă,
Însă limba se-mpletise,
Amețeala mă cuprinse,
Nu puteam mișca un pas...

Ea, sfioasă și gingașă,
Eu, poetul simțitor
Ce cu capul printre stele
S-a legat de-acea otheadă
Galeșă, romanțioasă,
Visând marele amor...

Ea așteaptă să sparg gheața,
Eu aștept doar un cuvânt
Și așa ne trece viața,
Fără să băgăm de seamă,
Așteptând, tot așteptând...

Zile-n săptămâni se-adună,
Lunile în ani se fac,
Ea visează și oftează,
Mai departe nu cutează,
Iară eu rămân burlac...

Cum să îndrăznesc?... nu-i lesne
Idolul să-mi prihănesc!
Cum să-i spun așa pe față
Îngerei ce-mi dă speranță
Cât de mult o prețuiesc?

Las așa să treacă timpul,
Dumnezeu cu mila Sa
Le-a-ndrepta de-a vrea pe toate,
Sau mai mult le-a încurca...

Nu vreau să se strice visul
Și mai rău să sărăcesc,
Știu că n-am noroc în viață,
De-aia multe nu-ndrăznesc.

O femeie, o driadă
Cu-al tău farmec vrăjitor!
Pentru marea fericire
C-ai plecat spre mine ochii,
Chiar de-ți par de mămăligă,
Așa-s eu, dar nu-s ca alții,
Îți rămân pe veci dator!